

Tid kan jeg indbetale dem til Overformynderiet. Saaledes vilde der efter min Overbevisning ikke komme det lange Tidrum af 3, 4 eller flere Maanedes, inden disse Penge indbetales paa rette Sted, nemlig Overformynderiet. Denne Sag forekommer mig at være saa vigtig for de Umyndige, at jeg har følt det som min Pligt at reise den her og henlede den ærede Ministers Opmærksomhed derpaa, og jeg gjør det i det Haab, at den ærede Minister vil gjøre alt Muligt for at tage den under den næste Prøvelse, navnlig med Hensyn til at de Umyndiges Rentetab kunde undgaa. Dette tror jeg, at den ærede Minister kunde gjøre ved at søge Oplysning hos vedkommende Skifteforvaltere for de sidste 3 Aars Vedkommende om, under hvilken Dato et Skifte er sluttet, og derefter at faae Oplysning fra Overformynderiet om, under hvilken Dato Pengene ere indbetalte i Overformynderiet. Det vilde da vise sig, hvor mange der ere gaaede udenfor Loven ved at tilbageholde Umyndiges Midler og ikke indsende dem. Det er derfor, at jeg har tilladt mig at rette følgende Forespørgsel til den høitagtede Justitsminister: „Hvortænge har en Skifteforvalter Ret til at tilbageholde Umyndiges Midler, som ere indbetalte til ham i Kontanter ved Skiftets Slutning, inden disse blive indsendte til Overformynderiet? Ere de Umyndige berettigede til at opbevære Renten af saadanne Kapitaler fra den Dag eller den Termin, hvori de ere indbetalte til vedkommende Skifteforvalter?“

Justitsministeren: Jeg tilstaar, at dengang jeg først saae denne Forespørgsel, var jeg i nogen Forlegenhed; thi vel er det givet, at Retten til at spørge er fri, men ligesaa givet er det, at Retten til at svare maa ogsaa være fri. Man vil jo naturligtvis, naar der spørges om, hvad Ret der gjælder, nødig i og for sig have Udseende af at være vrangvillig ved at tilbagevise saadanne Spørgsmaal; men paa den anden Side maa Thinget vistnok være enigt med mig i, at vi her maa vogte os for, at forvanske Forespørgselsrettens Natur. Det er aabenbart ikke Hensigten, at Folkethinget skal være en juridisk Konsultations-

stue, ei heller at Justitsministeren skal være et Lovlexikon, hvori der efter Behag kan slaas op, naar man blot staar op og spørger ligefrem, hvad der er gjældende Ret paa dette eller hint Punkt. Jeg kan ikke tro Andet, end at, naar Forespørgsler skulle stilles, maa de have en bestemt praktisk-politisk Karakter. Det maa ikke være almindelige theoretiske Spørgsmaal, der fremsættes, men Spørgsmaal, der have en offentlig praktisk Interesse, der knytter sig særligt til vedkommende Ministers Forretningsomraade. Men, naar saa er, maa Spørgsmaalet sandelig ogsaa stilles paa en saadan Maade, at Ministeren sættes istand til at svare, saa maa de faktiske Forhold, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet stilles, være fremskillede i Forespørgselen, eller ialtsald være meddelte Ministeren iforveien, saaledes at det bliver muligt at tage Hensyn dertil, i fornødent Fald at indhente Oplysninger osv. Efter nu at have hørt det ærede Medlem er jeg for mit Vedkommende ikke i Forlegenhed, thi nu er det mig ganske klart, at det ærede Medlem veed meget vel, hvad han skal svare sig selv paa sit eget Spørgsmaal. Han har altsaa ikke spurgt for at faa Svar paa, hvad han spurgte om, men i andre Hensigter, Disse andre Hensigter skulde jeg nu maasse, naar jeg ret kunde forstaae dem, gjerne hjælpe ham til at opnaa; men som han har stillet Sagen, og uden at give mig den allermindste Meddelelse, vil det ærede Thing se, at det er mig umuligt. Et saadant i al Almindelighed stillet Spørgsmaal om, hvad der skal ske ved Pengesendelser til Overformynderiet, naar Jætransporten lægger Banffeligheder i veien, hvorledes skal en Minister kunne svare derpaa? Det er aldeles umuligt. Jeg skal henstille ved denne Leilighed, om der ikke med Hensyn til den Art af Forespørgsler var god Grund til at følge en noget lignende Fremgangsmaade som den, Finantsudvalget følger med Hensyn til Andragender, der indkomme til det. Der veed jeg ikke rettere, end at Reglen er, at man undersøger, hvorvidt der om denne Sag tidligere har været forhandlet med Ministeriet, og først efterat dette er sket, overveier Finantsudvalget, om der er Grund til at anbefale Andragendet, uagtet